

РЕШЕНИЕ

№ 4892

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 25.06.2013 г. в следния състав:
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8188** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Постъпила е жалба от Методи П. Н.,[ЕГН]: с адрес [населено място],жк Д. 2,[жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-159 от 24.07.2012г. на Директора на ТД на НАП– С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94-М-931 от 10.07.2012г. подадена срещу отказ за прекратяване на принудителното изпълнение,поради изтекла погасителна давност,обективиран в писмо с изх.№ 2177/2008/000004/19,06,2012г,издадено от К. Т.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. Релевирани са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се претендира отмяната му.

Ответната страна – Директора на ТД на НАП „ГДО”, чрез упълномощения си процесуален представител – юрк.К., счита, че атакуваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна.Претендира разноси.

След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното:

Изпълнително дело № 2177/2008год е образувано във връзка с постъпили за принудително събиране данъчни декларации по чл.43 от ЗОДФЛ/отм/ за 2003г и 2004год.Изпълнителните титули са предадени за принудително събиране с молба изх.№ С-20-00-5519,02,2008г в РД С. на АДВ. На 28,02,2005год данъчен орган при

АДВ-С. е изпратил на жалбоподателя съобщение за доброволно изпълнение, връчено на 02,03,2005год/стр.29-31/.На 14,05,2012год публичния изпълнител е изпратил на жалбоподателя съобщение по чл.221 от ДОПК.На 13,06,2012год от жалбоподателя е депозирана молба ,с която иска прекратяване на производството по принудително изпълнение, поради изтекла давност на осн. Чл.171 от ДОПК.На 19,06,2012год публичният изпълнител е постановил отказ за прекратяване на принудителното изпълнение,поради изтекла погасителна давност,обективизиран в писмо с изх.№ 2177/2008/000004/ 19,06, 2012г.Липсват данни кога е получено писмото от страна на жалбоподателя,но същия е подал срещу него жалба с вх.№ 94-М-931/10,07,2012год.По тази жалба Директорът на ТД на НАП-С. е постановил Решение № ПИ-159/24,07,2012год,с което е оставил същата без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268 ДОПК, от надлежна страна, чийто законни интереси са били засегнати от издадения от органа индивидуален административен акт, което я прави процесуално допустима.В тази насока съдът съобрази както обстоятелството ,че подписът положен под известие за доставяне № 2100013972006/стр.13/ е изпълнен от Методи П. Н.,в каквато насока категорични са както заключението на единичната,така и на тройната съдебно графологична експертиза,но също така и показанията на свидетелите Апостол Т. И. и Т. А. Б.,съгласно които действителният връчител на съобщението се явява Апостол И.,а на договор към пощенския оператор М и БМ Експрес е дъщеря му-Т. Б.,което от своя страна разколебава редовността на извършеното връчване.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна по следните съображения:Публичните задължения ,за които е образувано изпълнително производство по Изпълнително дело № 2177/2008год са постъпили за принудително събиране данъчни декларации по чл.43 от ЗОДФЛ/отм/ за 2003г и 2004год Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК и аналогичната ѝ на чл. 140, ал. 1 Д. /отм./ предвиждат, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.Административният орган е приел, че срокът по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не е изтекъл, тъй като са предприети действия по чл. 172, ал. 2, от същия кодекс, които са довели до прекъсване на давността,свързани с предприемането на действия по принудителното изпълнение. От друга страна е счел, че не е изтекъл абсолютния 10-годишен давностен срок, поради обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение, като от прекъсване на давността започва да тече нова давност.Изтичането на погасителната давност е основание и за погасяване на публичните вземания по аргумент от чл. 168, т. 3 от ДОПК. Погасяването на публичното вземане представлява и основание за прекратяване на принудителното производство, на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК. Така за задълженията установени със декларацията за доходите на физическите лица подадена с № 14020830/14,01,2003год давността по чл.171 ал.1 от ДОПК/чл.140 ал.1 от Д./ е започнала да тече на 01,01,2004год, а за декларацията ,подадена на 30,01,2004год ,давността по чл.171 ал.1 от ДОПК/чл.140 ал.1 от Д.-отм/ е започнала да тече на 01,01,2005год,същата е била прекъсната на 02,03, 2005год/стр.29-31/ с предприемането на действия по принудителното ѝ събиране и изпращането на покана за доброволно изпълнение на жалбоподателя.От тази дата

съгласно чл.172 ал.2 от ДОПК е започнала да тече нова давност,която е изтекла на 02,03,2010год.Преди изтичането ѝ обаче е настъпило ново основание за прекъсване на давността-а именно образуването на изпълнително дело № 2177/2008год с молба № С-20-00-55/19,02,2008.Т.е давността е прекъсната и на 19,02,2008год /съгл.чл.172 ал.2 от ДОПК/,от която дата е започнала да тече нова давност.Следващото действие по принудителното изпълнение е предприето на 14,05,2012год с изплащането на ново съобщение за доброволно изпълнение,което може да бъде приравнено на действие по принудителното изпълнение,и същото отново е прекъснало давността.Общата 10 годишна давност съгласно чл.171 ал.2 от ДОПК ще изтече за задълженията по декларацията от 2003год-на 01,01,201год,а за декларацията от 2004год-на 01,01,2015год. Следователно към датата на подаване на молбата на 13.06.2012г. по отношение на жалбоподателя не е изтекъл 5-годишния давностен срок, предвиден в чл.171, ал.1 ДОПК,прекъсван съответно на 02,03,2005г и на 19,02,2008год, поради което изпълнителното дело не следва да се прекратява на основание изтекла давност по чл.171 ал.1 от ДОПК.Не е настъпил все още и моментът на изтичане на давността по чл.171 ал.2 от ДОПК.

С оглед горното съдът намира отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., обективиран в писмо изх.№ 2177/2008/000004/19,06,2012г за законосъобразен,поради което и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и при направено искане за това , на ответника по спора следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение трето от АПК, Административен съд – София – град, I отделение, XIII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Методи П. Н., [ЕГН]: с адрес [населено място],жк Д. 2,[жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-159 от 24.07.2012г. на Директора на ТД на НАП– С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94-М-931 от 10.07.2012г. подадена срещу отказ за прекратяване на принудителното изпълнение,поради изтекла погасителна давност, обективиран в писмо с изх.№ 2177/2008/000004/9,0,2012г,издадено от К. Т.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Методи П. Н. ,ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТД на НАП, [населено място] сумата в размер на 150 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: